

Nyt Kirakasta kajahtaa

Lueskelin tässä taannoin huvittuneena Helsingin Soutustadionin Kauniin Veeran murskaavaa arvostelua. Touhua verrattiin kulmakuppilan karaokeen ja todettiin lopuksi, ettei tällaista saisi tarjota edes kesäteatterissa.

Suomen kesäteattereiden harteille on todellakin kasautunut kyseenalaista mainetta. Kuten olen tälläkin palstalla toistuvasti väittänyt, se on enemmänkin johtunut surkeista teksteistä. Ne ovat perustuneet umpityperille puujalkavitseille, joille kansa ei naura muualla kuin kesäteatterissa.

Siksipä Kirakan kyläteatterin ohjaajan tämänvuotinen rohkea valinta oli kerrassaan mykertävän mainio. Dario Fon pikkutuhma mutta koskettava Perhoshiiri ja Volter Kilven hivelevän hieno Albatrossin tarina.

Italialainen Dario Fo sai Nobelin kirjallisuuspalkinnon vuonna 1997. Tämä aikoinaan hyljeksitty, sensuroitu, vangittu ja jopa kuolemantuomiolla uhattu kirjoittaja vetää nyt yhdessä vaimonsa Franca Ramen kanssa saleja täyteen minne meneekin.

Perhoshiirestä ei aluksi löydy oikein minkäänlaisia tietoja. La Parpaja Topola on vain yksi Fon monista monologeista. Mutta sitten eräs asioita tunteva ystävä vihjaa, että etsipä Perhoshiirulia. Ja tosiaan, loistava ilveilijä Erkki Saarela on esittänyt eri puolilla Suomea sitä lähes kaksituntisena versiona. Ja kyllähän Perhoshiiruli kuvaakin paremmin itse pääasiaa.

No, Kirakassa tämä kihelmöivä tarina ei jäänyt monologiksi, vaikka mainio Jyrki Nurmi sitä hallitsikin. Miten läkähdyttävän koskettava loppu tähän tarinaan oli osattukaan loihtia. Siinä tällaisen paatuneemmankin iho meni kananlihalle. Seurasin myös sivusta, kuinka salpautuneina katsomossa istuvat lapset jäkittivät lempeää, mutta sievästi pikkutuhmaa juttua. Camilla Ståhlen laulut sitoivat juonta mukavasti. Ehdottomasti parasta Kirakkaa ja muistaakseni myös parasta kohdalleni osunutta harrastajateatteria.

Volter Kilpeä pidetään suomalaisen modernin kirjallisuuden pioneerina. Kilven pääteos on eittämättä tiiliskivi Alastalon salissa, jonka 13. luku Albatrossin tarina on. Kilven kieli on ilmeikästä ja juoksevaa, eikä siinä toisteta kliseitä. Kirakassa minua häiritsi nyt ja on häirinnyt ennenkin, että kirjailijan tiettyyn tyyliin pujahtaa toistuvasti perniöläistä.

Jälleen Jyrki Nurmi onnistui kippari Kallen roolissa varmasti. Perniöstä on löytynyt myös uusi piilossa lymynnyt kyky, Mika Leikkonen, joka hoiti jämäkästi kertojan osan. Minua miellytti myös nuoren Markus Suomisen reilu laulaminen. Tästä kaveristahan löytyy basson aineksia. Ja Niklas Engblomin haitari liversi sopivan kaihoisasti.

Sekä Albatrossissa että Hiirulissa lavastukselliset konstit toimivat hauskaasti. Näytelmät oli toteutettu aikaisempaa pienemmällä porukalla, mikä nosti tasoa. Tällä kertaa ei myöskään käytetty mikkejä eikä kovaäänisiä. Yleisö saa Kirakassa takuulla enemmän irti näytelmästä ilman rätsähteleviä äänentoistolaitteita.

Vaikka Albatrossi kuinka kuuluu kansalliseen perintöömme, Perhoshiiruli vei sielun. Kannattaa käydä kokasemassa.

pajen